

Arrest

nr. 220 966 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY EN A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: B. K.
voornaam: H.
geboortedatum: 09.05.1980
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomen geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene opende op 24/10/2017 een huwelijksdossier bij de gemeente Lede met N. F. W.. De partner van betrokkene beschikt over een recht op verblijf.

Echter haar intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Congo Dem. Rep. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo Dem.Rep. geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel wordt de schending opgeworpen van "de bepalingen vervat in de Omzendbrief dd. 17 september 2013".

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"De Omzendbrief dd. 17 september 2013 (B.S. 23.09.2013) betreft de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is.

In deze Omzendbrief worden instructies gegeven aan de ambtenaren teneinde schijnhuwelijken te vermijden, waarbij zij informatie kunnen opvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de verblijfssituatie van kandidaat-huwers.

Een tweede doel van de Omzendbrief is een illegaal in het Rijk verblijvende vreemdeling toe te laten een rechtsgeldig huwelijk te sluiten.

De Omzendbrief stelt letterlijk:

"Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een

ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.”*

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert een schending van de bepalingen vervat in de Omzendbrief dd. 17 september 2013 nu verzoekende partij reeds sinds oktober 2017 de nodige stappen ondernam tot registratie van een huwelijksaangifte.

Het opschortend effect waarvan sprake in de Omzendbrief is van toepassing ten aanzien van bevelen om het grondgebied te verlaten en geldt voor vreemdelingen met een precaire of illegale verblijfssituatie op Belgisch grondgebied.

Verzoekende partij opende een huwelijksdossier bij de gemeente Lede op 24 oktober 2017 en huwde ten aanzien van de bevoegde ambtenaar van het Consultaat-Generaal van Congo op 25 november 2017.

Kopie van deze huwelijksakte werd daags nadien overgemaakt aan de burgerlijke stand van Lede met het oog op de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand. Conform de toepasselijke procedure werd vervolgens het advies ingewonnen van het Openbaar Ministerie met het oog op de erkenning van het huwelijk.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat desondanks de gegevensuitwisseling tussen de gemeentelijke diensten en de Dienst Vreemdelingenzaken zoals voorzien in voormelde Omzendbrief meer dan een half jaar later werd overgegaan tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het openen van het huwelijksdossier van betrokkenen dient gelijkgeschakeld te worden met een huwelijksaangifte zodat de bepalingen van de Omzendbrief geschonden zijn.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. De door verzoekster geschonden geachte en geciteerde passage uit de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf is te lezen onder het kopje “2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten”.

Ze houdt in dat een afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten niet gedwongen ten uitvoer zal worden gelegd, wanneer de betrokken vreemdeling een officieel ontvangstbewijs heeft van een opgestarte huwelijksprocedure of procedure tot wettelijke samenwoning. Nergens kan worden gelezen dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afleveren en in casu blijkt ook helemaal niet dat verzoekster op grond van de thans bestreden beslissing -die impliceert dat zij een termijn krijgt van dertig dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten- gedwongen van het grondgebied zou worden verwijderd. Alleen al om deze reden kan het middel niet worden aangenomen.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten (BUPO-Verdrag).

Het middel gaat als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven/privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht, artikel 12 EVRM stelt dat mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de

ationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen, artikel 23 BUPO-Verdrag erkent het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd om een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten en stelt dat het gezin de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij vormt en recht heeft op bescherming door de maatschappij en de staat.

De toepasselijke nationale wetten beschermen verzoekende partij vanaf het moment van de huwelijksaangifte en aldus tevens het openen van het huwelijksdossier zijnde 24 oktober 2017 en het aangaan van het huwelijk op 25 november 2017.

De relatie tussen partijen is bovendien beschermd door voormelde internationale grondrechten. Op geen enkel moment heeft men onderzoek gevoerd naar de relatie tussen het koppel en de implicaties van een verwijdering en een eventuele schending van het EVRM en het BUPO-Verdrag hierdoor. Voormelde bepalingen werden dan ook ontegensprekelijk miskend. Het recht van partijen om te huwen werd immers niet gerespecteerd.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM en het BUPO-Verdrag, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen, en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Zulks is niet gebeurd. Nochtans had Dienst Vreemdelingenzaken in ieder geval kennis van de omstandigheden en in casu de wil van partijen om een huwelijk en duurzame levensgemeenschap te stichten. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkene opende op 24/10/2017 een huwelijksdossier bij de gemeente Lede met N.F.W.. De partner van betrokkene beschikt over een recht op verblijf.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de gegeven omstandigheden overging tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook moeilijk te begrijpen.

Aangezien de heer F. over een legaal verblijf beschikt in België en alhier zijn leven heeft opgebouwd, kan van hem niet verwacht worden dat verzoekende partij zou volgen naar Congo, hetgeen dus daadwerkelijk impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken een definitieve scheiding oplegt tussen het koppel. De kinderen van de heer F. zijn overigens schoolplichtig zodat de heer N. niet zomaar het land kan verlaten (cfr. attest samenstelling gezin – stuk 5). De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bestreden beslissing dat “de verwijdering van betrokkene niet disproportioneel is met het oog op het recht op familiaal leven en geen beëindiging impliceert van de familiale relaties maar louter een eventuele verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt nu de partner betrokkene achterna kan reizen naar Congo Dem. Rep.” houdt dan ook geen steek.

Zulks is een ongeoorloofde inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij, die door geen enkel objectief element in het dossier gerechtvaardigd wordt.

Art. 8 van het EVRM stelt dat “geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Traditioneel stelden zowel de RvS als de RvV dat een juiste of correcte of rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet (d.w.z. een beslissing genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet) automatisch beantwoordt aan een van de uitzonderingen van artikel 8, tweede lid, dat dus de Vw. een legitiem doel nastreeft voorgeschreven door dit tweede lid. Aldus kan het niet in strijd zijn met dit artikel en bijgevolg geen schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Onlangs heeft de Raad van State deze redenering een halt toegevoegd door te stellen dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet vaststaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing,

zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Men kan zich zelfs niet louter beroepen op het feit dat de artt. 8 en 12 van het EVRM ruimte laten voor de Lidstaat om wettelijke beperkingen uit te vaardigen op de rechten en de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf te controleren, aangezien net die wettelijke bepalingen in casu met de voeten zijn getreden.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad voor Vreemdelingenzaken in eerste instantie na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. Dat er op dat tijdstip en overigens tot op vandaag sprake is van een gezinsleven in de zin van de bepalingen van artikel 8 EVRM staat buiten kijf, gelet op het veruitwendigen van de wil van verzoekende partij en haar echtgenoot via het openen van een huwelijksdossier bij de gemeente Lede reeds op 24 oktober 2017 en het effectief aangegane huwelijk op het Consultaat-Generaal op 25 november 2017. Verzoekende partij woont in bij de heer N. F. en diens kinderen. Er is dan ook sprake van een positieve verplichting voor de Belgische overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Het middel is derhalve gegrond.

De internationale grondrechten gewaarborgd in de artikelen 8 en 12 EVRM en artikel 23 BUPO-Verdrag zijn geschonden.

III. BESLUIT

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal immers aanleiding geven tot schending van de grondrechten van verzoekende partij die vervat liggen in voormelde Belgische én Europese rechtsnormen en brengt met zich mee dat verzoekende partij verhinderd wordt zijn rechten uit te oefenen.”

2.2.2. De thans bestreden beslissing verhindert verzoekster niet om te huwen. In tegendeel, verzoekster brengt zelf een huwelijksakte bij waaruit blijkt dat zij is gehuwd met haar partner op het consulaat-generaal van de Democratische Republiek Congo in Antwerpen op 25 november 2017. Een schending van artikel 12 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr.

52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoekster aanvoert, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokkenen, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de supra vermelde 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en

het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat het gezinsleven tussen verzoekster en haar partner wordt betwist. Evenwel stelt de gemachtigde dat dit haar niet automatisch recht geeft op verblijf, dat een verwijdering geen beëindiging betekent van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering en dat verzoeksters partner haar achterna kan reizen. Er werd dus bij het nemen van de bestreden beslissing een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt daar tegenover dat haar partner over een legaal verblijf beschikt in België, hier zijn leven heeft opgebouwd en zijn kinderen schoolplichtig zijn zodat hij niet zomaar het land kan verlaten en de bestreden beslissing dus daadwerkelijk een definitieve scheiding impliceert.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat zij het grondgebied dient te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, en al evenmin dat zij definitief van haar partner word gescheiden. Er vloeit enkel uit voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In die zin kan geen schending worden aangenomen van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Daarbij komt nog dat beide partners wisten of moesten weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld terwijl verzoekster geen legale verblijfsstatus had enerzijds, en toont verzoekster niet aan dat het onmogelijk is om, gedurende deze periode regelmatige contacten te onderhouden met haar partner, zelfs indien deze haar niet continu zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst omwille van zijn persoonlijke situatie zoals geschetst door verzoekster.

Gelet op de omstandigheden die de zaak van verzoekster kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Aangezien verzoekster weliswaar verwijst naar artikel 23 van het BUPO-verdrag maar daaraan geen andere invulling geeft dan wat hiervoor werd beoordeeld en ook niet aantoon dat deze bepaling een ruimere bescherming biedt dan artikel 8 van het EVRM, is een schending ervan evenmin aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS